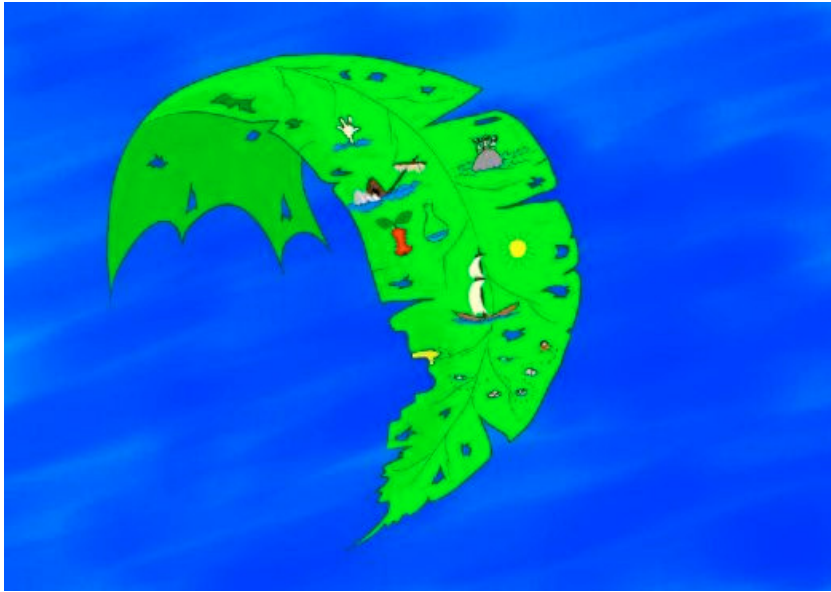

הגיע כבר קיץ ובובו יחד עם ידידו אוסקר
הארנב וריקו הקיפוד יצאו למחנה בחוף
הים. הם למדו לשוט בים, לחפור
מנהרות בחול, לשחות ועוד דברים
אחרים. יום אחד, כשבנו ארמון חול גדול,
בובו ראה משהו נוצץ בים.

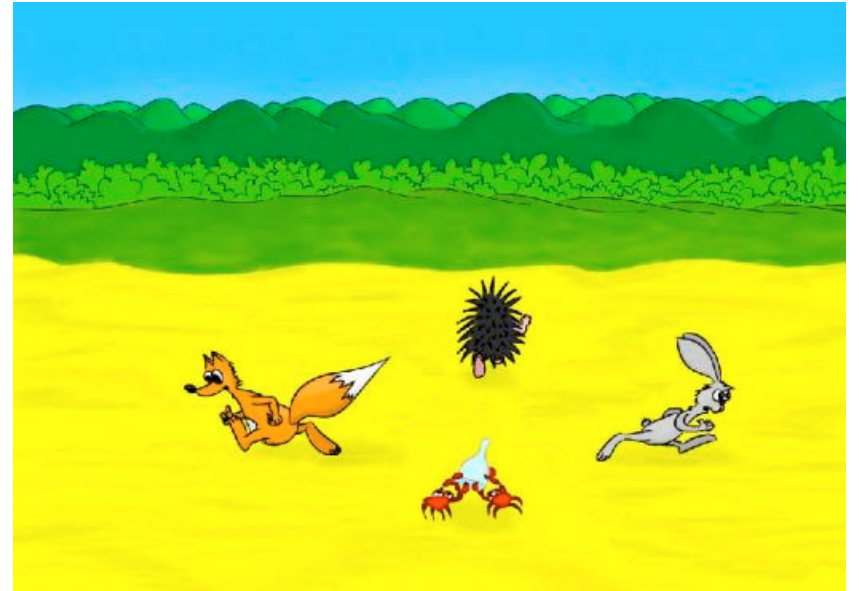
ריקו שלף את הפקק בעזרת אחד
הקוצים שלו והוציא עלה דקל עם משהו
כתוב עליו. שלושת הידידים התחילו
לקרוא.
"תצילו! ספינתנו נטרפה ואנו על אי בודד.
אוכל ומים יאזלו לנו בקרוב. החום הוא
בלתי נסבל. אנא, שלחו לנו עזרה!"

"אוצר!" קרא בובו, קפץ לים ושחה מהר
כמה שרק יכול היה.
כשהגיע לחפץ הנוצץ ראה שזה רק
בקבוק. בכל זאת הוא לקח אותו ושחה
חזרה לחוף.
אוסקר וריקו הוציאו אותו מהמים ובזמן
שבובו התייבש אוסקר בדק את הבקבוק.
"הממ.." אמר "יש כאן משהו בפנים."

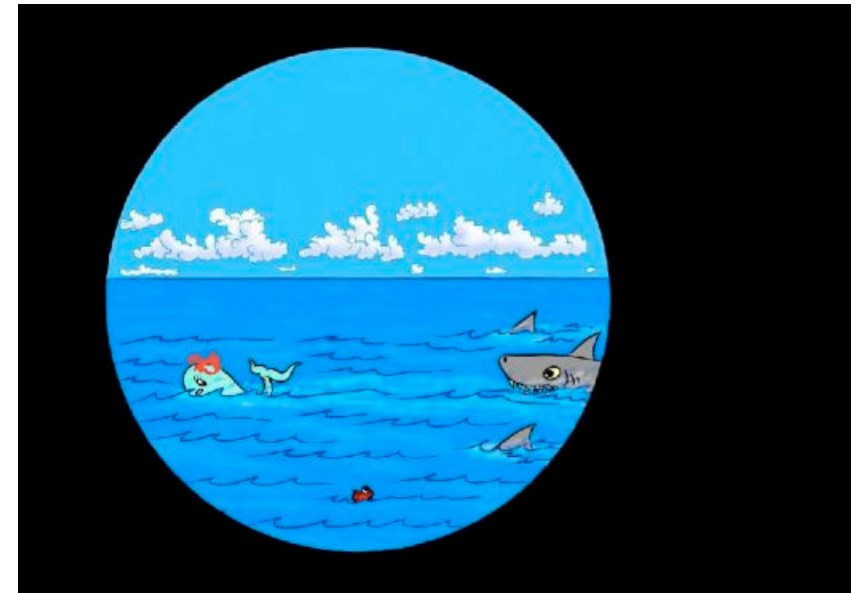
תוך שעה הספינה הייתה מוכנה והעוגן
הורם. אוסקר טיפס לנקודת תצפית
בראש התורן. ריקו טיפל בחבלים
ומפרשים ובובו עמד על הגשר וכיוון את
ההגה לפי המפות והמצפן.
נשבה רוח חזקה והספינה התקדמה
מהר. הכל נראה שקט, אך בדיוק כשבובו
רצה לנום כמה רגעים אוסקר קרא
"כרישים מימין!"

שלושת הידידים הביטו זה על זה. "אכין
מזון ומים!" אמר ריקו.
"אכין את המפרשים!" הציע אוסקר.
"ואני אלך לקחת מפות ומצפן. נפגש על
הספינה בעוד שעה" קרא בובו ורץ מיד.

גם ריקו דאג. "שמעתי סיפורי אימה על הכרישים. מוטב לעזוב אותם בשקט. אנו במשימת הצלה וצריך למהר."
"אני יודע. אבל צריך להציל את הלוויתן. אם לא אנחנו, מי יעזור לו?"
אוסקר הביט על ריקו ואמר "יתכן שאתה צודק, בובו. אך איך אנו נלחם עם הכרישים?"
אינני יודע, אבל אחפש במחסני הספינה ומיד אחזור."

בובו צפה דרך הטלסקופ. להקת כרישים רדפה אחרי לווייתן קטן. הלווייתן היה פצוע והכרישים היו כבר קרוב אליו. אין להפסיד זמן. בובו סבב את ההגה חזק ימינה וקרא "אוסקר, ריקו! לווייתן בסכנה! תתכוננו לקרב!"
אוסקר ירד מהתורן רועד מפחד. "קרב? עם הכרישים האיומים האלה..? בלתי אפשרי.."

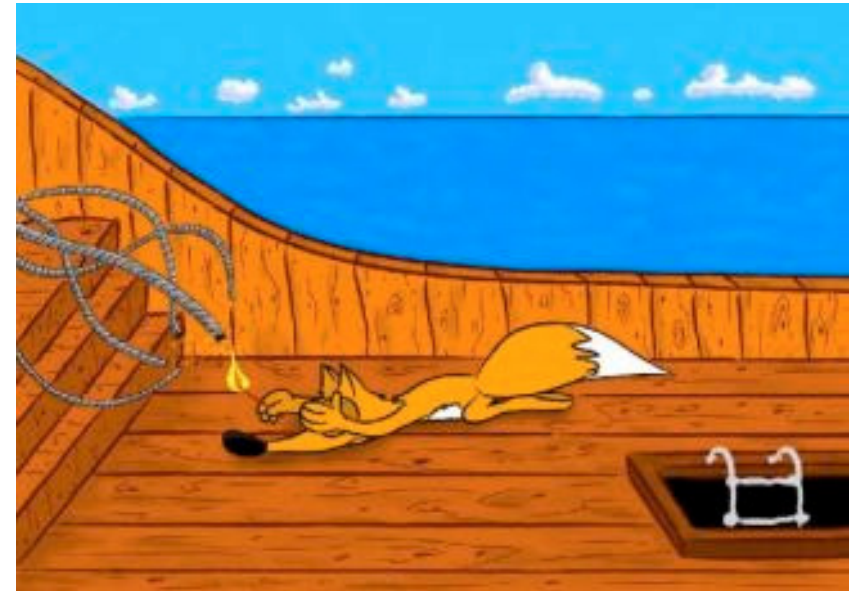
בינתיים ריקו הרים את כל המפרשים,
אפילו את מפת השולחן ואת הממחטה
שלו, ואוסקר זרק לים כל דבר מיותר כדי
שהספינה תנוע מהר יותר. הספינה
התקדמה מהר אבל הכרישים כמעט
והגיעו כבר ללוויתן.
אחד הכרישים פתח כבר את לועו ו..

בובו ירד למחסן והביט סביב. אילו רק
מצא רשת דייגים כדי לזרוק אותה על
הכרישים.. או אולי תותח.. או אחת
מהמשרוקיות האלה שמפחידות
כרישים..
אך לא ראה רשתות, לא תותח ולא
משרוקיות.
אבל אולי אלה... חשב בובו.
ואז תפס ארגז אחד ועלה אתו לסיפון.

בוב, אוסקר וריקו התחילו לצעוק בקול
רם, כמה שרק יכלו, למרות שלא היו
בטוחים איזה קולות מוציא דרקון הים.
הכרישים עצרו לרגע, ואז ברחו משם
בבהלה.

"תפסו מחסה!" קרא בובו, הדליק גפרור
ועצם את עיניו. אוסקר וריקו עצרו את
נשימתם.
"בוום! בוום! בוום!" עשרות זיקוקים
וטילים מחגיגות ראש השנה הועפו
לשמייים. עשן כבד יצא מהספינה וקיבל
צורה של דרקון ים ענק.

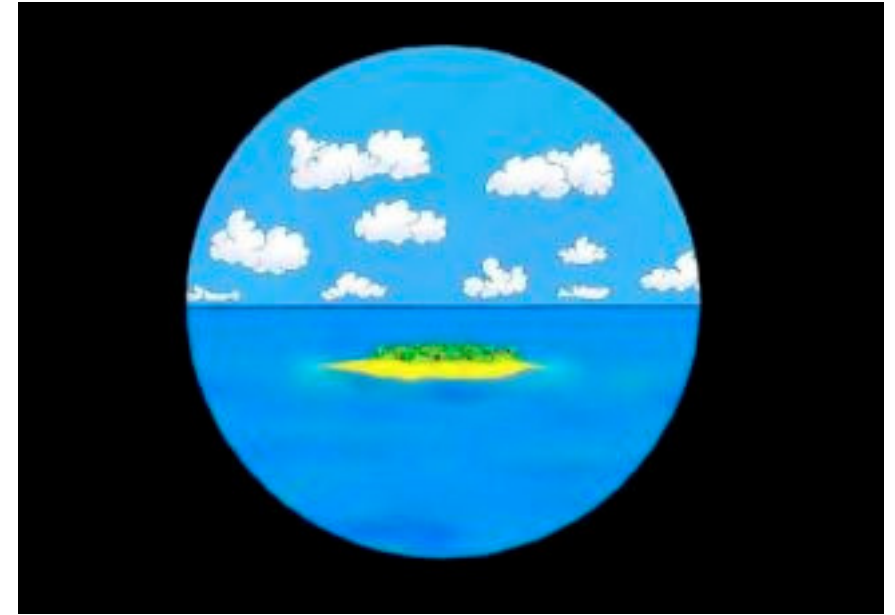

"חבל. טוב, גם עלינו לזוז כבר. שלום
קיטי!"
"שלום! ותצליחו במשימה שלכם" נפנף
קיטי בזנבו.

הלוויתן ניצל! בובו וריקו
חבשו את פצע שעל זנבו
ואוסקר הביא לו את
הרקיקים הטעימים ביותר
מהמחסן.
"תודה לכם, בחורים" אמר
הלוויתן "אילו לא אתם.."
"לא כדאי לדבר" אמר
אוסקר "התמודדנו כבר עם
יצורים גדולים ואיומים
יותר."
"באמת? אבל מי אתם?"
שאל הלוויתן.
"אני אוסקר, ואלא הם בובו
וריקו. ומה שמך?"
"קיטי."
"בוא אתנו קיטי" אמר בובו
"אנו במשימת הצלה ושחיין טוב כמוך
יכול להיות לנו לעזר."
"הייתי שמח לבוא" אמר קיטי "אבל אני
צריך לחזור הביתה. אמא ואבא בוודאי
דואגים כבר."

אז הטילו שוב עוגן והניצולים עלו לסיפון.
הם היו רעבים וצמאים וריקו הכין להם
סעודה חגיגית ממש עם רקיקים ומרק
אצות ים.
כולם רצו לחזור הביתה מהר כמה שרק
אפשר, ואחרי הארוחה הפליגו שוב.

שלושת הידידים הרימו שוב עוגן והפליגו.
הם שטו כל היום ובדיוק כשבובו התחיל
לדאוג שאולי תעו בדרך, אוסקר קרא
"יבשת!"
בובו הביט בטלסקופ ונשף לרווחה.
מישהו על החוף נפנף בחוזק.

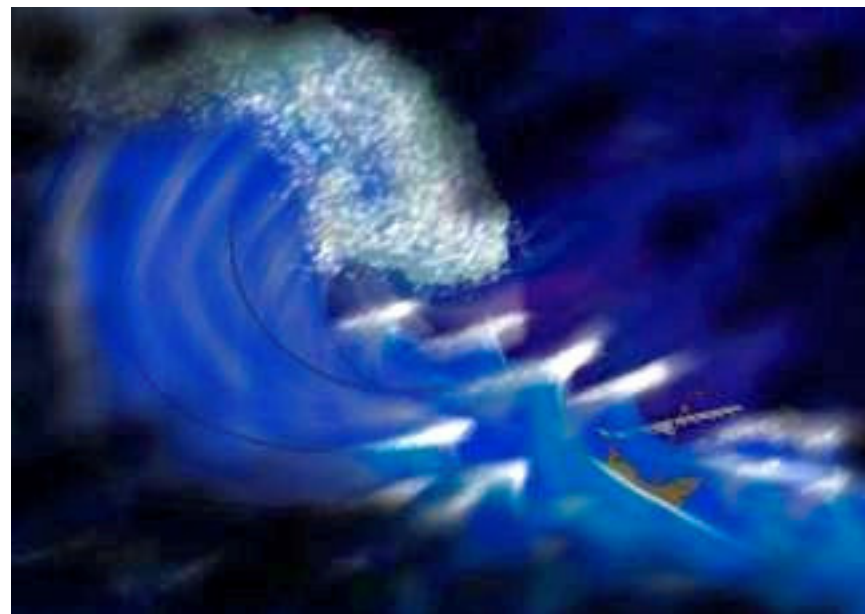
הסערה גברה עוד ועוד. הגלים הכו
בספינה יותר ויותר חזק ובובו לבדו על
הגשר החזיק את ההגה רק בקושי.

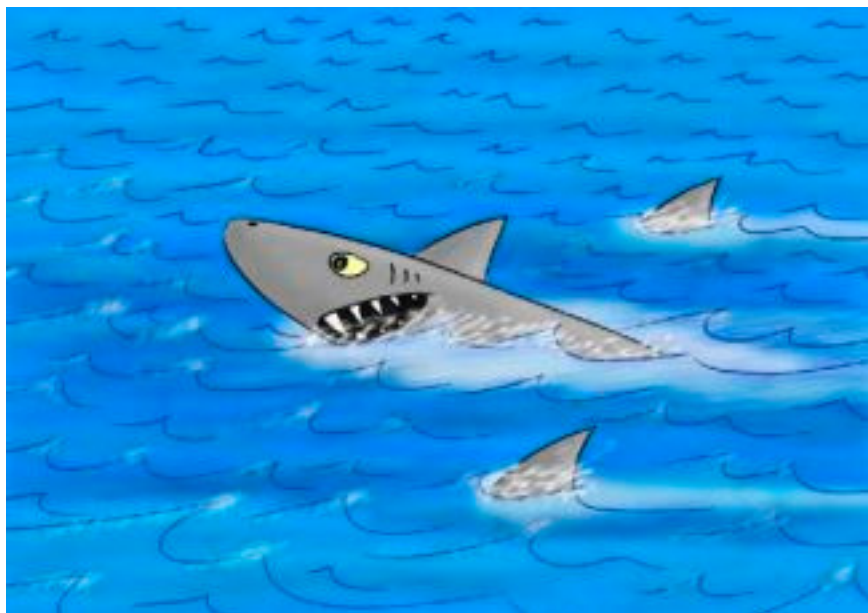
אך דרך הביתה לא הייתה קלה. עננים
כבדים כיסו את השמיים והספינה נכלאה
בסערה חזקה.
"תסתרו בתאים" קרא בובו, כשהוא
מנסה לשמור על הספינה ולכוון אותה
מול הגלים העולים.

אך רגליו של נתפסו על ידי דבר מה והוא
נשאר תלוי מעל הגלים.
"תפסתי אתך!" קרא אוסקר מעליו
"תחזיק מעמד. תכף נוציא אתך."
אך גל חזק אחר שטף את הספינה וקצף
מילא את פיו ואוזניו של בובו.
"הספינה טובעת" הוא שמע קורא מישהו
בפחד... ואז אבד את הכרתו.

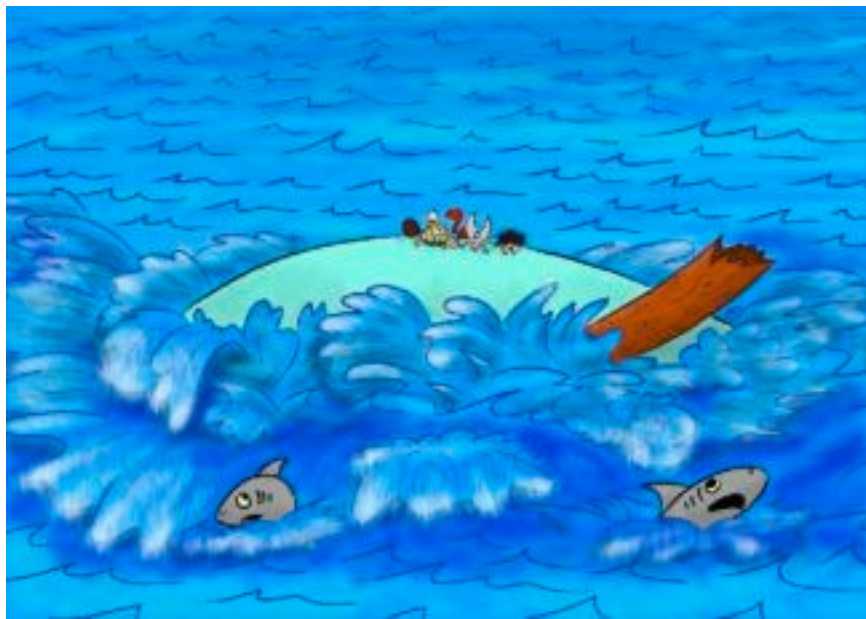
פתאום גל גדול עבר מעל הסיפון.
"תחזיקו!" קרא בובו כשהוא אוחז בכוח
בהגה. אך הגל שטף את כל הסיפון
ובכוח רב זרק גם את בובו מהסיפון לים.

"הי, תביטו!" קרא פתאום אוסקר
בשמחה "משהו יוצא מהמים. אולי
ספינה.."
אך זאת לא הייתה ספינה.

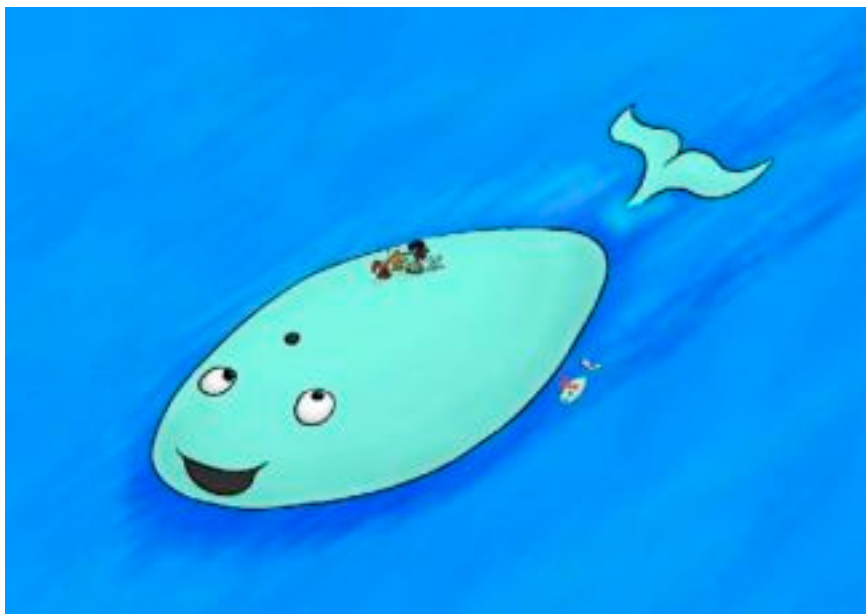
בובו פתח את עיניו, ירק מי ים מפיו
והביט סביב. "מה קרה? איפה אני?"
"הספינה טבעה" אמר ריקו ביאוש "דבר
יחידי שנשאר הוא התורן הזה. מה נעשה
עכשיו? אין לנו אוכל ולא מים, ואנו
באמצע הים."

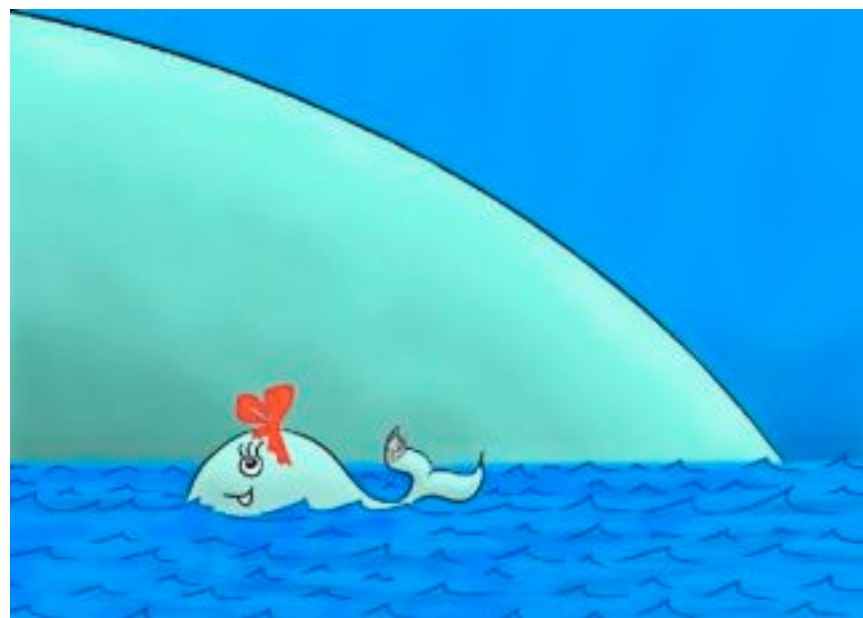
אחד הכרישים חייך ברשעות וצלל.
"הוא יתקוף אותנו מלמטה! שימו לב!"
קרא בובו.
המים העלו קצף. משהו הכה את התורן
וזרק אותו הצדה. נראה כאילו הים
התפקע ואי גדול הופיע מהמעמקים.
"מה קורה? מה זה?" קרא אוסקר
בבהלה.
מה שזה לא היה, זה הפחיד את הכל,
הכרישים ברחו מהר כמה שרק יכלו.

הכרישים התאספו סביבם והתחילו
לחרוק בשיניהם.
"אל פחד" אמר בובו, כשהוא משתדל לא
לרעוד. "ריקו, אנו זקוקים לחרבות."
ריקו הידק את שיניו, שבר מגבו כמה
הקוצים שלו, מהארוכים והחדים ביותר,
ומסר אותם.
"לא נוכל לעצור אותם עם אלה.." אמר
אוסקר שלקח שני קוצים ונענע בראשו
"אנו אבודים."

"אל תפחדו" אמר קיטי "זה אבא. אתמול
כשהסערה התחילה חשבתי שהיא
עלולה לסכן אתכם. שחינו עם אבא
וחיפשנו אתכם והנה אנחנו."
"ובדיוק בזמן" חייך בובו והתיישב עייף
מאוד אבל מעודד. עכשיו הם היו
בטוחים.

"הי בחורים" נשמע קול מוכר.
"קיטי?!?!?" קרא בובו כשהוא מביט סביב.
"אבל איך?!?!? מאין?!?!? אבל אז.."
בובו שפשף את עיניו ולא האמין. האי לא
היה אי אלא לווייתן גדול.

אך כשהגיע כבר הזמן ללכת לישון בובו
העלה רעיון "אולי נצא מחר לחיפוש
אוצרות שודדי הים?"
"רעיון נהדר" קראו אוסקר, ריקו וקיטי
ביחד.
"אז החלטנו!" אמר בובו "לילה טוב!
תשנו חזק. נפגש כאן ברציף מחר עם
שחר."

כשהגיעו בסוף לנמל כולם יצאו לקבל
אותם. הם היו צריכים לספר לפחות מאה
פעמים על ההרפתקאות וכולם ביקשו
שאבא של קיטי ישיט אותם קצת.
בערב בובו, אוסקר, ריקו וקיטי התאספו
ליד הרציף, אכלו ריקים וסיפרו סיפורים
שונים על הרפתקאות בים.

